

der en eller anden Epidemi eller stærk Udvidelse af en stor By at kunne lægge Grunden til en ikke blot almindelig, men maaske ogsaa tvungen Ligbrænding, saa gør det mig ondt, at det ikke forstaaes paa højeste Sted, at hver Gang vi sætte Ændringer ind i Ligbrændingsloven, der gør det lettere at benytte Løven, og som vil foranledige, at den benyttes i flere Tilfælde, udbrede vi Læren om Ligbrænding, saa lære vi Folk at se paa den og finde sig i Ceremonierne, og naar vi søge saa vidt muligt at faa gejstlig Medvirken til Ceremonierne, lære vi Folk at se, at Begravelsesceremonierne paa Krematoriet ere lige saa smukke og højtidsfulde som Begravelsesceremonierne paa en Kirkegaard, medens selve Opbrændingsprocessen i 2 Timer er langt mindre uappetitlig end den Opbrændingsproces, der ved Hjælp af Orme, Insekter og Rotter, og hvad dertil hører, finder Sted ude paa Kirkegaarden. Jeg synes, dette er en god Motivering. I alt Fald har det været en god Motivering for mig, og jeg trøster mig til, at det ogsaa er det for flere andre, og naar den højtærede Justitsminister alligevel har en saa stærk Antipati mod selve Sagens Kerne, tvivler jeg paa, at selv en Halvgud vilde kunne fremføre Argumenter, der vare stærke nok til at omvende ham.

Bemærkningerne om Testamentet — maa jeg rigtignok sige — have ikke gjort noget overbevisende Indtryk paa mig. Justitsministeren kender Bestemmelserne i dansk Ret om Testamenter, og jeg kender dem ogsaa, og at de ere mere besværlige end en almindelig Erklæring, afgiven i to fuldmyndige, vidnedygtige Personers Nærværelse, det er jo sikkert nok, blandt andet fordi Loven om Testamenter kræver, at det skal være to fuldmyndige og gode, udtrykkelig i dette Øjemed tilkaldte Mænd. Vi kunne ikke en Gang bruge Kvinder der, men vi leve jo dog i en Tid, hvor virkelig en Kvindes Erklæring har lige saa megen Vægt som en Mands.

Vi mene, at Ligbrændingsforeningen er bedre tjent med, at Erklæringen kan afgives i to fuldmyndige og vidnedygtige Personers Nærværelse, at den gyldigt kan tilbagekaldes, enten paa den nævnte eller paa anden bevislig Maade. Hvis Erklæringen er opsat skriftligt og derefter er sønderrevet eller tilintetgjort af Testator, saaledes som den højtærede Justitsminister talte om, saa er der derved skaffet Bevis for, at Testator har tilbagekaldt sin Villie om at brændes. Men jeg skal minde om

et andet Tilfælde, og det er vel noget af det almindeligste.

Naar jeg genkalder de Dage, da den højtærede Justitsminister drev sin Praksis som Sagfører, tror jeg, jeg tør sige, at ikke 1 pCt. af de Testamenter, som Højesteretssagfører Alberti skrev, undgik at blive protokollerede hos Notarius med den Bemærkning: Og indføres i sammes Protokol med den Retsvirkning, at Udskrift af samme har lige Gyldighed med nærværende Original. Til en Tilbagekaldelse af et saadant Testamente, der er indført i Notarialprotokollen med den Retsvirkning, at Udskriften har samme Gyldighed som Originalen; er det virkelig ikke tilstrækkeligt, at Testator sidder hjemme i sin Stue og putter sit Testamente i Kakkelovnen, nej, dertil fordres, at han faar indført en Tilførsel i Notarialprotokollen og eventuelt faar Testamentet annulleret hos Notarius. Derfor mener jeg, at det maa lette Ligbrændingssagen, naar Erklæringen kan tilbagekaldes paa den nævnte eller anden bevislig Maade, og den højtærede Justitsminister skylder Bevis for det modsatte.

Jeg kommer saa til den personlige Frihed, for hvilken jeg har den allerstørste Respekt, men hvor langt strækker den personlige Frihed sig, og hvilke Individuer have den? Vi ere vant til, naar vi behandle Skoleloven, at bestemme deri, at Drengene skulle gaa i Skole, enten de ville eller ej. Hvis en Dreng ikke vil, faar han først selv Klaps, og derefter bliver hans Fader mulkteret, det gaar meget dejligt, den personlige Frihed synes jeg ikke har lidt nogen større Overlast derved. Det er en Smagssag, hvor vi skulle begynde med at lade den personlige Frihed indtræde med fuld Virkning. I Norge er Grænsen sat til 15 Aar, som er den Alder, da Vidnedygtighed indtræder. Her er det 18 Aar, som er den Alder, i hvilken den personlige Myndighed indtræder, altsaa hvor Folk kunne inlade sig paa personlige Retshandler, lade sig bortfæste o. s. v. Ogsaa Testationsretten indtræder efter Arveloven med det 18de Aar. Det er derfor ganske naturligt, at man her vælger 18 Aar. I Norge vil man synes, at vi ere nogle frygtelig gamle reaktionære Folk, at vi ikke begynde tidligere. Men hvem skal saa tage Bestemmelsen for Personer under 18 Aar? Naar en Person er under 18 Aar, har han ikke Testationsret eller Ret til at bestemme over sin Person, men Bestemmelsesretten tilkommer hans Forældre